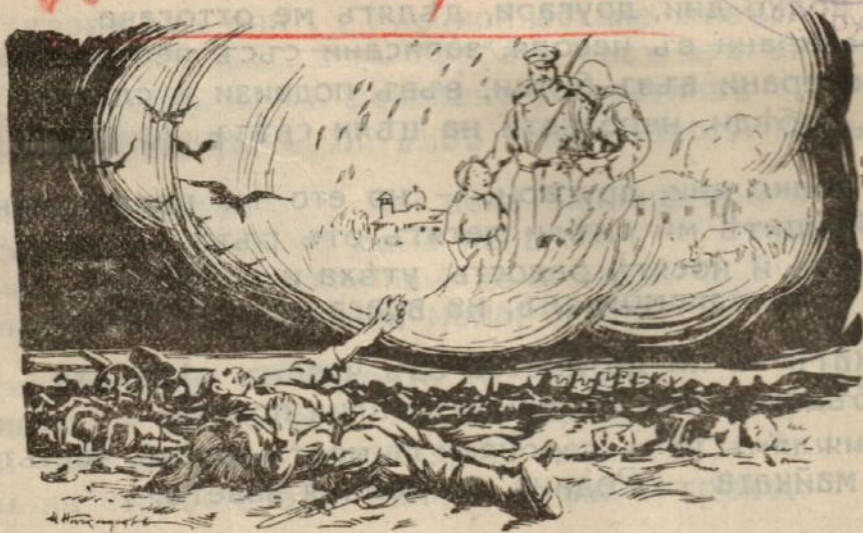

Иончев, Ив. П.

2

УМИРАЮЩИЯТЪ ВОИНЪ

— „Тогава есень бѣше . . . и капѣха листата, —
Тѣй капѣха сълзитѣ на майка ми по менѣ,
Когато склонихъ устни, цѣлунахъ ѝ ржката,
Прегърнахъ я синовно и трѣгнахъ просълзень.

Тогава есень бѣше . . . и плачеше небето,
Катъ старата ми майка на бащиния прагъ,
Която азъ оставихъ да зре по менѣ, додето
Не кривнахъ задъ брѣзитѣ, задъ селския лѣщакъ.

Тогава есень бѣше — умираха цвѣтята,
И чезнѣше полето — тжжовниятъ имъ братъ —
И сѣкашъ демонъ тъменъ — увисналъ надъ земята —
Вѣщаеще прокоба на цѣли Божий свѣтъ . . .

О, колко дни, другари, дѣлятъ ме оттогава,
 Прекарани въ неволя, записани съсъ честь, —
 Прекарани въвъ битки, въвъ подвизи и слава,
 Въ побѣди, непознати на цѣли свѣтъ до днесъ.

О, колко дни, другари, — но ето ги предъ мене
 Войниците ми смѣли летятъ отъ рѣтъ на рѣтъ,
 Летятъ и носятъ радостъ, утѣха и спасене
 На роба изнемогналъ, на врага носятъ смъртъ.

И катъ че ли до днеска азъ чувамъ пѣсенъта,
 Побѣдната имъ пѣсень и смѣлия полетъ
 И виждамъ, какъ геройски тѣ мратъ зарадъ честъта
 На майката — Родина, за нейния заветъ.

И виждамъ ги подире — останали малцина —
 Обградили врага си — посрѣдъ дъждовна нощъ —
 Катъ тигри да се биятъ за родъ и за Родина . . .
 И сѣкашъ още чувамъ: „Ура, напредъ на ножъ!“ . . .

Другари, може би, вече чака менъ смъртъта, —
 Не ще да мине день, ще свърша своя дѣлъ
 Далечъ отъ бащинъ домъ, отъ родната земя,
 Кждето катъ дете тѣй сретно съмъ живѣлъ!

Кждето първи пжтъ ме слънцето огрѣ,
 Кждето първи пжтъ азъ видѣхъ божи свѣтъ
 И родна речъ познахъ, и първи пжтъ съгрѣ
 Сърдцето ми мома, по-хубава отъ цвѣтъ.

Другари, може би, не ще да мине день,
 Въвъ ранна младина ще свърша своя дялъ,
 Далечъ отъ бащинъ домъ, далечъ отъ тазъ по менъ
 Която старини ще мине въвъ печаль!

Ще склопя азъ очи . . . но кой остане живъ,
 Побѣдилъ и смъртъта въ борбата съсъ врагътъ
 И съ лаври украсенъ, доволенъ и щастливъ
 Въвъ своя роденъ край, въвъ своя бащинъ кжтъ

Повърне се герой . . . той нека бащинъ прагъ
 Прескочи и тогазъ на мама нека самъ
 На нея нека самъ разправи, де и какъ
 Загинахъ азъ . . . Тогава мама, знамъ,

Обори-ще глава на старата си грждъ
 И плака-ще за менъ . . . Нали единъ й бѣхъ,
 Нали една за менъ тя бѣше на свѣтътъ,
 Нали на старостъ азъ, едничъкъ азъ й грѣхъ.

. . . Не свършилъ още речъ, и млъкна просълзенъ
 И катъ чели презъ сънъ той видѣ бащинъ прагъ
 И майка си видѣ, и онзи тъменъ день,
 Презъ който кривна самъ задъ селския лѣщакъ . . .

Ив. П. Иончевъ

4

М. Ф. Кошечев

"стиховое время"

1907 г.

ЛИРИКА

ОТКРОВЕНИЕ.

На лѣтно небе ярко слънце, на свидна про-
лѣтъ сочно цвѣте, на тебъ — по-благоуханна отъ
кедра на Ливанъ, по-палаща отъ пѣськъъ пусти-
ненъ — дружке, на тебе пѣя тѣзи пѣсни.

Прѣди да се зачета въ твоитѣ очи — книга
на книгитѣ — азъ се опивахъ отъ изгрѣва на вед-
рото утро, отъ припѣва на допѣваща чучулига
при заникъ, отъ сока на сладната лоза.

Сега — пиянъ отъ виното на твоитѣ очи —
азъ ослѣпявамъ и, въ своята мечтана слѣпота,
виждамъ тебъ и само тебе.

И душата ми — слънчева чучулига — лети
възрадвана надъ безбрѣжни морета, надъ китни
градини, надъ вѣчна пролѣтъ и пѣе пѣсни за тебъ
— хубава като звѣздна нощъ и знойна като слън-
чевъ день. . .

Д В Ъ О Ч И .

На смръкнало небе двѣ огнени звѣзди
Въ копнѣние горятъ ;
На матово лице двѣ пламнали очи
Сърцето ми морятъ .

На смръкнало небе двѣ огнени звѣзди
Горятъ , ще догорятъ ;
На матово лице двѣ пламнали очи
До гробъ ще ме слѣдятъ . . .

З А Р А Д Ъ Т Е Б Е . . .

Зарадъ тебе цвѣте брахъ,
Дружке, на полето.
Търсихъ те, не те видяхъ —
То увѣхна, клѣто. . .

Зарадъ тебе друго азъ —
Цвѣте на цвѣтята —
Грижно пазя. . . То цвѣти,
Дружке, менъ въ душата. . .

СЪЛЗИ.

Въ пжть застигна ме — всрѣдъ пжтя
Самъ-сама остави менъ
Тебъ загубила, по тебе
Чезна азъ катъ нощъ по день. . .

Всички своя ме наричатъ,
Но отъ вси сърце чуждѣ,
Че за него свой о, мили,
Въ този свѣтъ си само ти.

Нѣвга чуешъ ли — на пиръ съмъ
Или пиръ е у дома, —
Знай, кждѣто и да бжда,
Азъ съмъ всѣкждѣ сама. . .

Тръпенъ ли зефиръ те лъхне,
Лодка по море катъ спрешъ,
Знай, че тозъ печаленъ скитникъ
Моятъ е по тебъ копнежъ.

Облакъ въ пжтъ ли те застигне
И заплаче ли надъ тебъ, —
Моята душа това е,
Тжжна като тжжна степь.

Буря въ пжтъ ли те присрѣщне,
Лодка тласне ли назадъ, —
Моята любовъ това е,
Бродеща по цѣли святъ!..

Въ пжтъ застигна ме — всрѣдъ пжтя
Самъ-сама остави менъ.
Тебъ загубила, по тебе
Чезна азъ катъ нощъ по день. . .

ДУШАТА НА АКТРИСАТА.

На паметта на художника Никола Петровъ.

Първиятъ ѝ каза :

— Твоята плът, която прозира прѣзь очитѣ ти, прилича на пустинно слънце, което озноява въздуха, сгорещява пѣсъка, прѣсушава оазиситѣ и до полуда ожеднява бедуина. . .

О, актрисо, колко много бихъ искалъ да ти говоря, но твоята близость сковала думитѣ ми: като пустинно слънце впламеняватъ кръвта ми очитѣ ти, и азъ нищо не желая, освѣнъ да те имамъ, и азъ нищо не мога, освѣнъ да те пригърна и, като жаденъ бедуинъ, отъ насита да умра върху твоето мургаво тѣло! . .

И утоли жаждата си той. И сѣ така жадна си остана тя.

*

Вториятъ ѝ каза :

— Твоитѣ тъмни зори, които сж потъжени отъ очитѣ на скръбна монахиня; твоитѣ коси, които приличатъ на приказно тъменъ лѣсъ; твоятъ говоръ, който напомня шуртението на източенъ фонтанъ; твоето тѣло, което е по нѣжно отъ ствола на миндалъ — всичко твое ме опива по-силно отъ хашишъ и впламенява душата ми, като Кипърско вино кръвта на младъ атинянинъ! . .

О, актрисо, защо душата ми не бѣше лира! Азъ щѣхъ да възпѣя твоята красота, както не е възпѣвана красотата нито на една принцеса. Гледай ме, безсмъртна, гледай ме сѣ въ очитѣ! . . .

И опои душата си той. И сѣ така жадна си остана нейната душа.

*

Тя не снемаше тъмни зори отъ третия, подъ високото, блѣдо чело на който морно се откроя-

ваха сини, замислени очи, прилични на стихнали езера. Той мълчеше.

— Твоето мълчание е досадно като смъртта, странниче! Защо и ти ми не кажешъ, на какво приличамъ? Или твоитѣ думи сж по-скжпи отъ опалитѣ, съ които младитѣ принцеси красятъ бѣлитѣ си шии? Странниче, кажи, на какво приличамъ?

— Азъ нѣмамъ душа, а сърцето ми отдавна изстина, актрисо! Това, което ти каза първия, е говора на сърцето; което ти изпѣ втория, е пѣсента на душата. Може ли да издава звуци сазъ, чиито струни сж скжсани?!

Тя разтвори голѣми, тъмни очи, дълбоко глупи въ неговитѣ и, сѣкашъ ужасена отъ нѣщо, силно извика:

— Странниче! . . .

И въ този нейнъ стонъ имаше толкова нѣжностъ, толкова боль, толкова ужасъ, че тя цѣла изтрѣпна.

— Сърцето си оставихъ, актрисо, по розово-сластнитѣ устни на ненаситни жени, по съблазнително нареденитѣ салони на несвѣстни пирове . . . а душата си, сестро, а душата си по моитѣ пѣсни, които въ младини се отскубваха отъ нея тубурно, като въковни дървеса отъ стихия, ту нѣжно, като отъ принцеса откжснати цвѣтя . . . Както ослѣпѣлия изоставятъ всички познати му отпрѣди друмища, така обездушения изоставятъ всички пламени думи . . . Душата ми избѣга съ крилѣтѣ на пѣснитѣ ми, които сега като менъ се скитатъ безприютни по свѣта; а огъня на очитѣ ми угасна съ избѣгването на душата ми . . . Безъ душа сега азъ бродя по земята, сестро, безъ душа ще я напусна, безъ душа ще отида на онзи свѣтъ, като никого, като никого . . . И вазата, въ която поставяхъ най-любимитѣ цвѣтя отъ моята градина, за пепелникъ ще служи тя на нѣкой вѣхтарь . . .

Очитѣ ми сж замръзнали езера. Сълзи замръзна-
лото езеро, кога го поласкаятъ лжчитѣ на слън-
цето. Плачатъ очитѣ ми, кога се спрятъ на тѣхъ
очитѣ на младостъта. . . Не гледай ме, актрисо,
— очитѣ ми сж замръзнали езера! . . .

И извади той бѣла хартия, написа треперящъ
на нея нѣколко стиха, подаде я на актрисата и
тихичко си отмина. . .

*

Никой не знае, кждѣ е той сега. Само тя
често го вижда въ своитѣ осиротѣли мечти и, не-
чута отъ никого, безутѣшно тжгува по него.

*

Кога на нѣкой пиръ младата актриса пѣе
тѣзи стихове, и нѣкой я попита, чия е тази пѣ-
сень, тя тжжно отговаря:

— Това е пѣсеньта на моята отъ всичко от-
чуждена душа. Това е пѣсеньта на моя безра-
достень животъ! . . .

ИЗТОЧЕНЪ ВАРИАНТЪ.

- Яшаръ, Яшаръ, морятъ ме твойтѣ взори
Катъ знойно слънце свѣжия миндалъ.
- Земра, Земра, защо ме слѣпъ не стори
Аллахъ — защо, защо е мене той създакъ?
- Яшаръ, Яшаръ, догарямъ въ блѣнь по тебе...
Тѣй слънчевъ лжчъ гори надъ лилинъ цвѣтъ.
- Земра, Земра, защо ме майка не погребе,
Защо, защо роденъ съмъ въ този свѣтъ?
- Яшаръ, Яшаръ — не зърнала зората —
Прѣзь тъмна нощъ ще свърша въ пуста степь.
- Земра, Земра, — отвърналъ погледъ отъ земята —
Ахъ, твоя гробъ ще любя, както тебъ!...

И БИХЪ ЖЕЛАЛЪ . . .

. . . И бихъ желалъ орелъ да бжда азъ. . .
О, Боже мой, да бѣхъ орелъ
Орлица бихъ залибилъ и тогазъ
Какъ сретно бихъ живѣлъ! . . .

На връхъ скалистъ, унесенъ вѣчно въ блѣнъ,
Гнѣздо бихъ свилъ. Отъ яркой небосклонъ
Лжчи открадналъ бихъ — самъ лжчъ роденъ —
Издигналъ бихъ на мойта мила тронъ.

И литналъ бихъ, катъ вихъръ отлетѣлъ
Къмъ югъ честить; отъ палма и отъ наръ
Вѣнецъ бихъ свилъ и бихъ го, бихъ го далъ
Орлицы въ даръ.

А въ късна нощъ, вълшебници звѣзди
Кога блѣстятъ, кога гората пѣй,
Пригръщаль бихъ я лудо до гърди. . .
Ей, бурна младость, какъ ми се живѣй! . . .

КЪМЪ МЪСЕЧКО.

Не завиждамъ, че ти пѣе
Всѣка вечеръ славей пѣсни,
Редомъ съ тебе че сиятъ
Цѣла нощъ звѣзди небесни.

Не завиждамъ, че, неземень,
Земна хубость не остави,
Нито, мѣсечко, че тебе
Не единъ поетъ те слави

Но завиждамъ ти, че всѣка
Лѣтна нощъ ти милвашъ нея —
Мойта мила, — по която
Мѣсечко, азъ лудъ лудѣя! . . .

АЗЪ НЕ ПИТАМЪ. . . .

Азъ не питамъ, за какво ли
Грѣе слънце въ небесата ;
Но азъ зная: то изгрѣй ли,
Грѣйва и на менъ въ душата.

Азъ не питамъ, цвѣтъ до цвѣте
Що ли никнатъ изъ полето ;
Но азъ зная: тѣ цвѣтятъ ли,
Цѣфватъ и на менъ въ сърцето.

Азъ не питамъ, лудо младо
Що ли мисли сѣ за нея ;
Но азъ зная, че залибенъ
Най-щастливъ животъ живѣя.

Азъ не питамъ, мойта младость
Що се тукъ и тамъ пилѣе ;
Но азъ зная, че веднажъ се
Младость, ахъ, веднажъ живѣе! . . .

ДЕНЬ ПЛАДНУВАХЪ . . .

День пладнувахъ на полето
Съ весели другари.
Както всѣка ноцъ, и тазъ ме
Пакъ при нея свари.

День съ другари — ноцъ тъмнило.
Ноцъ съсъ нея — день е . . .
Боже, днитѣ дай на други,
Ноцитѣ — на мене! . . .

12

ЦВЪТЕТО - ЛЮБОВЬ.

На паметъта на баща си.

Тъмни облаци бѣха смрачили небето, и то плачеше. То плачеше, като душата ти, чиито сълзи, като роса върху миндалови плодове, трептѣха на тжжнитѣ ти взори. Азъ седѣхъ близо до тебъ край голѣмия прозорецъ съ прозрачни завѣси и тихичко ти разказвахъ приказката за мойта майка. Ти тогава бѣше много скръбна, и може би, нищо не чу. Слушай, сега азъ пакъ ще ти разкажа тази малка приказка.

... Кога мама била мома, живѣла самъ-сама. Едничка радостъ въ живота ѝ били цвѣтията. Всѣка сутринь, щомъ божьо слънце изгрѣвало, отивала тя въ своята градина, като подранила пеперудка, спирала се отъ цвѣте на цвѣте, радвала имъ се и ги милвала. И всѣка вечерь, кога морни жътварки допѣвали пѣсень по нивята, тя пакъ отивала при тѣхъ, откъсвала нѣжно по едно отъ всѣко, отнасяла ги въ тихата си стая, поставяла ги на леглото си и, опоена отъ мириза имъ, блаженно си заспивала на бѣлата постеля, блаженно, като галенъ отрокъ върху бѣлата грѣдь на майка първеския.

Една привечерь мама пакъ отишла въ своята градина. Кога се спрѣла до червената роза и я цѣлунала, розата трепнала и рекла:

— Откъсни ме, сестро, откъсни и поднеси ме въ даръ на него. Моя цвѣтъ, сестро, мся цвѣтъ прилича на червенината на неговитѣ устни. Откъсни ме, сестро! . .

Мама останала очудена. Питала тя, разпитвала розата, що значатъ тѣзи думи, но тя плакала и мълчала. Откъснала мама червената роза. Спрѣла се послѣ тя при сънната перуника. Изтрѣпнала

и тя, кога мама я докоснала съ блѣдитѣ си устни
И задумала перуниката.

— Неговото тѣло, сестро, неговото тѣло е сочно и гѣвко като моя стволъ, и сини сж очитѣ му като цвѣтътъ на мойтѣ листа. Откжсни ме и поднеси въ даръ на него. Той ще се възрадва. Очитѣ му сж сини като цвѣтътъ на мойтѣ листа, сестро. Откжсни ме! . . .

Откжснала мама и синята перуника. Трепетна и очудена цѣлунала тя бѣлия кринъ. Широко разтворилъ той листата си, сѣкашъ искалъ да я пригърне и мълчалъ. Прѣзъ тази привечеръ такова силно благоухание издавалъ той, че тя се почувствувала опиянена отъ него. И видѣла мама, какъ по листата му, като дъждовни капки, трептѣли сълзи. Той мълчалъ и силно, много силно благоухаелъ, като никога. Кога посѣгнала мама да го откжсне, той тжжно казалъ:

— Недѣй ме откжсва, другарко, недѣй ме никому въ даръ поднася, а остави ме отъ скръбъ по тебе да умра прѣзъ тази нощъ. Остави ме, другарко, отъ скръбъ и жажда да умра по тебе! . . .

Мама плакала, много плакала. И кога скръбна и плачуща тръгнала по тихата алея за къмъ самотната си кжща съ бѣла веранда, видѣла, какъ единъ гордъ друмникъ изведнажъ спрѣлъ силно тичащия си конь до оградата на нейната градина. Двѣ сини, като сини езера очи се впили въ нейнитѣ. Тя цѣла изтрѣпнала. Друмника въ мигъ прѣскочилъ оградата. . .

Никога вече мама не отишла при любимитѣ си цвѣтя. Въ душата ѝ цѣвнало друго цвѣте — Цвѣтето на Любовьта. . . . И азъ съмъ синъ на това цвѣте, азъ съмъ синъ на любовьта. . .

ЦЕНТ

АЗЪ И ТИ.

Азъ съмъ пꙋлящето слънце,
Ти неземно хубавъ цвѣтъ,
Богъ — небето. . . Азъ и ти,
Азъ и ти сме цѣли свѣтъ. . .

Дойде утро — азъ изгрѣя,
Сѣ по тебъ унесенъ въ блѣнь,
И цѣлувамъ ти сълзитъ,
Лѣни цѣла нощъ по менъ.

Ти прѣзь нѣга станъ извивашъ,
Азъ горя прѣзь цѣли день.
Дойде вечеръ — страстно жадна,
Огнень ти испращашъ менъ.

И задумана перуничката,
Неговото тѣло, сѣдѣло
Фонно и сънъ като моя става,
Му да се цѣлва по мѣста,
Поднеси въ царъ на чело,
Очръта му съ сини нѣтъ,
Естро, Огнѣна че . . . NT

Въ сънъ унасямъ жадни взори
Всрѣдъ огньове — раздѣленъ,
Само тебъ въ съня си виждамъ,
Грѣлъ за тебе цѣли день.

Виждамъ тебъ, неземно трѣпна,
Трѣпенъ самъ и впламененъ,
Цѣла нощъ да чакашъ мене,
Менъ и моя слънчевъ день!

Азъ съмъ пѣлящето слънце,
Ти неземно хубавъ цвѣтъ,
Богъ — небето. . . Азъ и ти,
Азъ и ти сме цѣли свѣтъ. . .

ТРЪПЕНЪ МИНАХЪ . . .

Тръпенъ минахъ вашѣ китни двори,
Тръпенъ, плахъ,
Че на твойтѣ тихички прозори
Тебъ видяхъ.

Блѣдъ отминахъ вашѣ китни двори . . .
Ей, далечъ съмъ, дружке, вечъ отъ тѣхъ, —
Но защо слѣдятъ ме твойтѣ взори,
Но защо ли сѣ съмъ още плахъ ?

ТИ ЧЕСТО ПИТАШЪ . . .

Ти често питашъ, дружке мся,
За менъ какво е божи свѣтъ.
— Градина китна, дѣто ти си
Най-хубавия цвѣтъ.

Ти често питашъ, дружке моя,
Кога, кога съмъ най-блаженъ.
Нощъ — когато ме униса
По тебе свиденъ блѣнъ . . .

ДВѢ ОЧИ . .

Двѣ очи ми въввѣ душата грѣятъ
Като факли прѣдъ господни двери;
Двѣ очи ми въввѣ душа живѣятъ —
Тѣ сж твойтѣ, нѣжна моя Мери.

Двѣ очи ме вредомъ вдѣхновяватъ,
Както славей — лѣтни привечери;
Двѣ очи ми нигдѣ миръ не даватъ —
Тѣ сж твойтѣ, нѣжна моя Мери.

ЕЛА!

Ела!

Отъ заритѣ на небето
И цвѣтята на сърцето
Храмъ ще ти направа.

Идолъ ти ще бждешъ тамъ,
Азъ пъкъ — жрецъ и жертва самъ...
Моя жадена забрава,

Ела!

ДЕНЬТЪ ДЕНУВА . . .

Денътъ денува и отмина
Тъй, както всѣки божи день. . .
Не день е той, а нощъ — година,
Кога отъ тебъ съмъ раздѣленъ.

Нощта нощува и изчезна,
А сънъ какво е, азъ незнамъ:
По тебъ унесенъ, страдамъ, чезна
Въвъ мойта тиха стая самъ . . .

ПРОЛѢТЬ . . .

Пролѣтъ. . . и цѣфна полето.
Пролѣтъ. . . и цвѣтя въ сърцето. . .
Боже, азъ да ги откъсна — знамъ,
Но кому, кому ли да ги дамъ?

Дружка нѣжна ме забрави.
Пролѣтъ. . . и въ тѣга остави. . .
Ехъ, цвѣтята да откъсна — знамъ,
Но кому ли, Боже, да ги дамъ?! . . .

ЛЕКА НОЩЬ . . .

Морно слънце стели огнени зари,
Морно пъть възпрѣло надъ сънни гори,
Жадно то луната гледа и шепти:
— Лека нощъ, желанна, лека нощъ, прости!

Сънната рѣкичка милва своя драгъ,
Милва и цѣлува стихналия брягъ;
Нѣжно го цѣлува, палаво шурти:
— Лека нощъ, му дума, лека нощъ, прости!

Славей, сънь надмогналъ, надъ роза трепти,
Кръшна пѣсень пѣе, въ пѣсень ѝ шепти:
— Лека нощъ, другарко, лека. . . до зори
Свидень блѣнъ по тебе сънь ще ми морй! . .

Самотень и тжженъ слушамъ тази рѣчь
Вредомъ да се носи. . . А така далечъ
Винаги отъ тебе, ахъ, кому ли азъ
Лека нощъ да кажа въ този горькъ часъ?! . .

ПЕЧАЛЪ.

Прѣзъ единъ лѣтенъ день — кога пеперуд-
китѣ палаво си играеха надъ злачнитѣ полени,
кога пчелитѣ сладно забиваха смукала въ цвѣ-
тята и гължитѣ често допираха човки — прѣзъ
единъ лѣтенъ день ти скри спомена за мене подъ
студения камъкъ на забвението. . .

Блѣда, като маргариткитѣ по твоята глава,
ти плахо прѣстѣпи прага на своя женихъ и оста-
ви тѣй рано да увѣхнатъ цвѣтята на моята душа,
защото тѣхъ никога вече не огрѣха лжчитѣ на
твоитѣ очи. . .

Кога азъ се загубя, ти не питай, гдѣ съмъ,
а нѣжно допри устни до червения макъ, защото
той е моята любовъ по тебе. Спри се и подложи
глава на зефира, защото той е копнежа на мойта
душа, бродящъ по твоитѣ стѣпки.

И сутринъ — кога Богъ разтвори небесни
двери и изпрати любимо чедо — слънцето — надъ
безутѣшната земя — ти цѣлуни росата по всѣко
цвѣте въ твоята градина, защото тя е моитѣ не-
изплакани сълзи по тебе.

И вечеръ — кога морно слънце догаря на
западъ, и низко свеждатъ класове назрѣлитѣ ни-
ви — ти вслушай се въ пѣсенъта на слънчевата
чучулига, защото тя е мойта пѣсенъ, която не
смогнахъ на животъ да ти допѣя — тжжната пѣ-
сенъ на моята погребана любовъ! . .

. . О, колко дни, другари, дѣлять ме оттогава,
Прѣкарани въ неволя, записани съсь честьъ ;
Прѣкарани въвъ битки, въвъ подвизи и слава,
Въ побѣди, непознати на цѣли свѣтъ до днесъ.

О, колко дни, другари, — но ето ги прѣдъ мене
Войниците ми смѣли летятъ отъ ржтъ на ржтъ,
Летятъ и носятъ радость, утѣха и спасене
На роба изнемогналъ, на врага носятъ смъртъ.

И катчели до днеска азъ чувамъ пѣсенъта,
Побѣдната имъ пѣсенъ и смѣлия полѣтъ
И виждамъ, какъ геройски тѣ мратъ зарадъ честъта
На майката-Родина, за нейния завѣтъ.

И виждамъ ги подирѣ — останали малцина —
Обградили врага си — посрѣдъ дъждовна ноцъ —
Катъ тигри да се биятъ за родъ и за Родина
И сѣкашъ още чувамъ: »Ура, напрѣдъ на ножъ!«..

... Другари, може би, вече чака менъ смъртъта, —
Не ще да мине день, ще свърша своя дялъ
Далечъ отъ бащинъ домъ, отъ родната земя,
Кждѣто катъ дѣте тѣй сретно съмъ живѣлъ.

Кждѣто първи пжтъ ме слънцето огрѣ,
Кждѣто първи пжтъ азъ видѣхъ божи свѣтъ
И родна рѣчь познахъ, и първи пжтъ съгрѣ
Сърцето ми мома, по-хубава отъ цвѣтъ! . .

. . . Другари, може би, не ще да мине день, —
Въвъ ранна младина ще свърша своя дялъ
Далечъ отъ бащинъ домъ, далечъ отъ тазъ, по менъ
Която старини ще мине въвъ печаль.

Ще склопя азъ очи. . . Но кой остане живъ,
Побѣдилъ и смъртта въ борбата съсь врагътъ
И съ лаври украсенъ, доволенъ и щастливъ
Въвъ своя роденъ край, въвъ своя бащинъ кжтъ

Повърне се герой. . . той нека бащинъ прагъ
Прѣскочи — и тогазъ на мама нека самъ,
На нея нека самъ разправи, дѣ и какъ
Довършихъ азъ. . . Тогава мама, знамъ,

Обори-ще глава на старата си грѣдь
И плака-ще за менъ. . . Нали единъ ѝ бѣхъ,
Нали една за менъ тя бѣше на свѣтътъ,
Нали на старость азъ, едничъкъ азъ ѝ грѣхъ! . . .

. . . Не свършилъ още рѣчь и млъкна просълзенъ.
И катчели прѣзъ сънь той видѣ бащинъ прагъ
И майка си видѣ, и онзи тъменъ день,
Прѣзъ който кривна самъ задъ селския лѣщакъ...

КАКВО СЖ. . .

На паметта на артиста Хр. Ганчевъ.

— Какво сж о, татко, въ небето звѣздитѣ,
Що грѣять тъй дивно на модрия сводъ?
— На мъртвитѣ тѣ сж о, сине, очитѣ, —
На всички, умрѣли за своя народъ.

— Какво сж о, татко, въ полето цвѣтята,
Що никнатъ тъй нѣжно подъ лѣтния зной?
— На мъртвитѣ тѣ сж о, сине, сърцата, —
На всички, които умиратъ въвъ бой.

Зефиритѣ, татко, какво сж — лжкитѣ
Що лѣхвать тъй чудно и милватъ весдень?
— На мъртвитѣ тѣ сж о, сине, душитѣ,
Бродящи да найдатъ дома си рождень.

Робиня нивга ти не си била: на Вола
Не робъ почива, майко, тамъ,
Не робски лобъ стрѣла е вражеска прсбола,
А гордъ борець съ завѣтъ голямъ! . . .

И все пакъ тръпна день и нощъ, Родино свята,
Надъ тебъ, надъ твойта участь, день
И нощъ, защото, знамъ — широка е земята —
Но какъ е чужда тя за менъ! . . .

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.
Рецензии	3
Л и р и к а.	
Откровение	11
Двѣ очи	12
Зарадъ тебе	12
Сълзи	13
Душата на актрисата	15
Източенъ вариантъ	18
И бихъ желалъ	19
Къмъ мѣсечко	20
Азъ не питамъ	21
День пладнувахъ	22
Цвѣтето — Любовь	23
Азъ и ти	25
Тръпенъ минахъ	27
Ти често питашъ	27
Двѣ очи	28
Ела!	28
Денѣтъ денува	29
Пролѣтъ.	29
Лека нощъ	30
Печаль	31
За Родината.	
Родина	35
Прѣзъ една есенъ	37
Къмъ нея	38

„ВОЛЯ“.

. . . Мнозина, като имъ попадне въ ржцѣ новоиз-
лъзлата стихотворна сбирка на Ив. П. Иончевъ, ще кажатъ:
„Ето още единъ безприютникъ въ нашата литература, още
единъ съ много копнежи и голѣми амбиции а съ малко
дарби“. Това е единъ скрупулъ у насъ, който често погреб-
ва много хубави работи. И кога човѣкъ надмогне това вжт-
рѣшно чувство на недовѣрие и прочете първитѣ страници
на тази стихотворна сбирка ще остане изненаданъ отъ кра-
сотата на нейнитѣ стихове. . . За насъ, които живѣемъ съ
живота на нашата родина, нѣма прѣзъ послѣднитѣ десети-
лѣтия по-величаво събитие отъ войната; а кой у насъ така
вдъхновенно, така могъщо, а сжщеврѣменно така много чо-
вѣшки е прѣдставилъ нейното величие и ужасъ, както Ион-
чевъ? „Раздѣла“ и „Какво сж“. . . това е безсмъртието на
днешния день. . .

„БЪЛГАРСКА СБИРКА“.

. . . . Въ най-ново врѣме ние достигнахие до тамъ,
щото да си запушваме ушитѣ, кога ни четатъ, или да се
червимъ, кога четемъ творенията на нашитѣ поети отъ
разни калибри и възрасти. Слава Богу! Ив. П. Иончевъ —
младъ поетъ — най-послѣ ни поднася стихотворна сбирка,
чиито стихотворения сж и поетично вдъхновени, и силно
чувствени, и изящно художествени. . .
